

træde skarpt. Der rammer en Forpagter den Ulykke, at han bliver affindig. Jeg tør påstaae, at der ikke er en eneste Bortforpagter, hvem det da et Dieblif kunde falde ind at betvivle, at det er aldeles i sin Orden, at medens den ulykkelige Mand er i Daareanstalten, saa vedbliver Forpagtningsforholdet, naar iøvrigt alle Forpligtelser opfyldes gjennem den, der bestyrer Gaarden; og det Samme gjælder naturligtvis, selv om Manglen paa Gyne til selv at bestyre Gaarden ikke er saa fremtrædende. Jeg seer altsaa bort fra det Tilfælde, der dog er det almindeligste, at der er en Kone eller en Søn, der kan overtage Gaarden, men lader Manden staae ganske alene, og jeg påstaaer da, at der ikke er nogen Tvivl om, at den Slags praktiske Banfælgigheder ville kunne udjevnes med samme Letthed som ved Fæste; i saa Henseende er der slet ikke nogen Forskjel. Men jeg vil gaae videre og sige: det er ikke blot gjennem Søn, Sonnesøn osv., saaledes som disse Ord jo nærmest og ligefrem forstaaes, at Vedkommende er istand til at sikke sig mod Tabet af Forpagtningen. Med Hensyn til Sønnen har det altid været anerkjendt under Forhandlingerne saavel mellem Udvalgets forskjellige Medlemmer som mellem Udvalget og den ærede Indenrigsminister, at herunder maatte ogsaa være indbefattet Adoptivsonnen. Man har aldeles ikke været i Tvivl om, at, naar Adoption havde fundet Sted, saa var efter Adoptionens almindelige Retsvirkning Adoptivsonnen stillet under samme Vilkaar, i samme Ret og paa samme Fod som den naturlige Søn. Jeg troer i denne Sammenhæng at burde forklare, hvorfor vi med Billie ikke have brugt Ordet „Meiesøn“, som findes ved adskillige lignende Bestemmelser i andre Love; Udvalgets samtlige Medlemmer vare nemlig enige om paa den ene Side, at man ikke behøvede udtrykkelig at nævne Adoption, og paa den anden Side, at det var urigtigt at tilføie Ordet „Meiesøn“, fordi det ikke er noget juridisk klart Begreb. Enten betyder nemlig Meiesøn det Samme som Adoptivsøn, og saa behøver det ikke at siges, eller det er et ubestemt factisk Udtryk, som ikke har nogen retlig Charakter, og saa bør det ikke bruges. Saalænge altsaa For-

pagteren lever, vil han bestandig kunne sørge for, at Gaarden bestyres, forsaavidt det overhovedet formustig kan lade sig arrangere, ganske som ved en Fæstegaard, og naar han dør, indtræder Reglen i § 4, og vel at mærke, der er en dobbelt Række af Regler. Der er deels en bestemt Tilkjendgivelse af, at der kan indsættes en testamentarisk Arving; i det Tilfælde, at Forpagteren altsaa ikke har Livsarvinger, ikke har Descendents, ikke har Svigersøn eller Stedsøn, saa kan han ved Testamente indsætte en Arving; og dernæst er det aldeles bestemt udtalt, at Creditorerne, hvorledes end Forholdet ved Dødsenskomst har været ordnet mellem de Paa-gjældende i levende Live, naar den Paa-gjældende dør, kunne gøre deres Ret gjældende i Boet. Vil man sige, at det er muligt, at Forpagteren har været saa lykkelig, at han ingen Creditorer har havt, og at han har været saa ulykkelig, at han slet ingen Descendenter har havt, og at han heller ikke har været betænkt paa ved Testament at indsætte nogen Arving, saa vil jeg sige: ja det er jo muligt, men jeg tilstaaer, at den Art af ganske eie-dommelige Tilfælde er ikke saa hyppige og saa vigtige, at man skulde vige tilbage for en iøvrigt rigtig og forstandig Ordning af Forholdene, fordi den yderste Consequenses Spidse kunde tænkes at ville bryde paa et saa besynderligt Tilfælde. — Jeg troer altsaa, at jeg nu atter efter Gyne har søgt at tydeliggjøre det Synspunkt, fra hvilket Udvalgets Fleertal er gaaet ud. Det er ikke ganske correct at kalde dette en authentisk Fortolkning; det kan gjerne være, at jeg ligeoverfor andre ærede Medlemmer, hvis de havde brugt dette Udtryk, ikke vilde opholde mig derved, men den ærede Lands-thingsmand pleier at udtrykke sig saa skarpt, at man ligeoverfor ham er ligesom forpligtet til at være noget mere noteregnende. Ved en authentisk Fortolkning pleier man nemlig ikke at forstaae Andet end en saadan Fortolkning af en Lov, der træder frem i Lovgivningsform og gjør Krav paa ikke at være Andet end alene en Fortolkning af den ældre Lov; men nu troer jeg vel, man tør sige, at hvorledes man end opfatter § 11 i Forordningen af 15de Juni 1792, saa er der Noget i